

...-i Törvényszék
2.P.20.699/2010/45. szám

A ...-i Törvényszék ... (... szám alatti) ügyvéd által képviselt ... (... szám alatti lakos) felperesnek - ... (... szám alatti) ügyvéd által képviselt ... (... szám alatti lakos) alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránti perben meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A ...-i Törvényszék megállapítja, hogy a ...-i hrsz-ú lakóház, udvar megnevezésű, ... m² területű, ... szám alatt található ingatlanban a felperes 42/100-ad, az alperes 58/100-ad tulajdoni arányt szerzett.

Megkeresi a ...-i Körzeti Földhivatalt, hogy a ...-i ... hrsz-ú ingatlanban a felperes ... (sz. ... anyja neve: ..., szig. sz.: ...) ½ tulajdoni illetőségét 42/100-ra, míg az alperes ... sz. ... (sz. ... anyja neve: ..., szig. sz.:...) ½ tulajdoni illetőségét 58/100-ára módosítja.

A törvényszék a ...-i ...-i hrsz-ú ingatlanon a peres felek házastársi közös tulajdonát akként szünteti meg, hogy elrendeli az ingatlan árverési értékesítését.

Az ingatlan legkisebb árverési vételárát 9.900.000. forintban határozza meg beköltözhető állapotban.

Az árverési értékesítés esetén az alperes 15 napon belül köteles az ingatlant ingóságaitól kiürítve, a vele együtt élő személyekkel együtt elhagyni.

A legkisebb árverési vételárból a felperest 3.976.088 forint, míg az alperest 5.923.912. forint illeti meg.

Amennyiben a legkisebb árverési vételárat meghaladó vételáron értékesítik az ingatlant, a különbözeti összegből a felperes 42/100-adra, az alperes 58/100-adra jogosult.

Az árveréssel kapcsolatban felmerült költségek a felperest 42/100-ad, az alperest 58/100-ad arányban terhelik.

Ezt meghaladóan a törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

A peres felek perköltségüket maguk viselik.

A feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a ...-i Ítéltáblához címzett, a ...-i Törvényszéken három példányban benyújtott fellebbezéssel lehet élni.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a ...-i Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, vagy az ítélet indokolására irányul. A felek kérelmére a bíróság tárgyalást tart.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett kérelmük alapján kérhetik, hogy a ...-i Ítéltábla fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

Az ítélet ellen a fellebbezést előterjesztő fél számára a ...-i Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselőt kötelező.

I n d o k o l á s :

A ...-i Törvényszék a peres felek személyes meghallgatása, valamint a lefolytatott bizonyítási eljárás, a beszerzett szakértő vélemény alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A peres felek házastársak voltak. A házasság együttélését az alperes szüleinél kezdték el, majd az utolsó közös lakhelyükön ... szám alatt építkezni kezdtek.

Ez az ingatlan az ingatlan-nyilvántartási adatok szerint a peres felek 1/2-1/2 arányú közös tulajdonát képezi. Az ingatlan a ...-i ... hrsz. alatt került feltüntetésre lakóház, udvar megjelöléssel 1304 m² területtel. Kialakítása oly módon történt, hogy az alperes megszerezte az 1979-ben kelt ajándékozási szerződéssel a telek egy részét. Ezen ajándékba kapott telekhez került további telekhányad megvásárlásra annak érdekében, hogy az önálló építési telekként funkcionálhasson. A becsatolt ... számú ajándékozási szerződésből megállapítható, hogy az ajándékozók a ...-i ... hrsz. alatti 3397 m² területű házassági ingatlannal rendelkeztek. Ebből megosztás folytán került kialakításra a ... házassági ingatlan 2432 m² területtel, valamint a ... hrsz.-ú ingatlan az ajándékozók által juttatott 965 m² és a ... hrsz.-ú ingatlanból vásárlás útján történt tulajdonszerzés alapján 1304 m²-rel. Ez tehát azt jelenti, hogy az összes 1304 m² területből 965 m²-t azaz 74 %-ot az alperes ajándékozás útján szerzett, míg a különbözeti 339 m²-t, azaz 26 %-ot a felek közösen vásárolták. Így az alperes a 74 % és a 26 % 1/2 része kapcsán 87 %, míg a felperes 13 % tulajdoni arányt szerzett a perbeli ingatlan telekrészében. Az így kialakított ingatlanon történt a felek részéről a közös építkezés. Az építkezést megelőzően teljes mértékben lebontásra került az alperes részére ajándékozott telekrészen állott régi épület. Ezen régi épületből kinyert bontási anyagot is felhasználták a felek a perbeli építkezéshez, amellett, hogy az épület nagyrészt új építési anyagokból készült. Az építkezéshez mindkét fél érdekköréből történt segítségnyújtás. Az ingatlan későbbi korszerűsítéséhez felhasználták az alperes részére 1999-ben nyújtott 150.000.- forint összegű mozgáskorlátozotti támogatást is.

A felek házasságát ...-i Városi Bíróság az ... számú ítéletével felbontotta. Az ítélet az indokolásában megállapította, hogy a felek házassága elsődlegesen a felperes italozó életmódja miatt megromlott, közöttük az életközösség 2003. évben véglegesen megszakadt. A felperes ekkor a közös tulajdonukat képező ingatlanból a visszatérés szándéka nélkül önként eltávozott. A felperes ezen bontóperben az alperessel fennálló házasságának felbontása mellett az ingóságok megosztását, és alperesnek 15.000.- forint/hó többtelehasználati díj fizetésére kötelezését is kérte. A városi bíróság a kötelek felbontásán túl rendelkezett a közös tulajdoni ingóságok megosztásáról, a felperes többtelehasználati díj iránti igényét pedig elutasította, jogalap hiányában.

A felperes elköltözését követően az ingatlanban maradt az alperes, valamint a peres felek két közös nagykorú gyermeke. Az ingatlant azóta is ők lakják, a közös gyermekek családjukkal együtt. Az alperes a földszinten lévő egyik szoba kizárólagos használója. A felperes az ingatlanba nem kísérelt meg visszaköltözni.

A felperes elköltözését követően az alperes és gyermekei anyagi ráfordításával az ingatlanon még átalakítási és felújítási munkálatok történtek.

Felperes a keresetében az alperessel fennálló közös tulajdon megszüntetését kérte elsődlegesen oly módon, hogy a felperesi 1/2 tulajdoni illetőséget az alperes váltsa magához 6.000.000.- forint megváltási ár ellenében. Másodlagosan a tulajdonközösségnek árverési értékesítéssel történő

megszüntetését kérte. Kérte továbbá 2009. április 1-től havi 40.000.- forint/hó, a tárgyalás berekesztését megelőzően pontosítottan havi 5.000.- forint/hó többlethasználati díj megfizetésére is az alperes kötelezését. Evonatkozásban másodlagos keresetként, a többlethasználati díj iránti igényének elutasítása esetére a lakás megosztott használatának az elrendelését kérte a közös tulajdon megszűnéséig terjedő időre. Az emeleti nagyszoba és fürdőszoba kizárólagos felperesi használatának, míg a földszinti konyha és a felperesi kizárólagos használatú helyiségek megközelítésére szolgáló folyosók közös használatának a megállapítását kérte az egyéb helyiségek alperesi kizárólagos használata mellett. Nem vitatta, hogy az alperes a telek egy részét ajándékba kapta, ezért a telek vonatkozásában 76100 tulajdoni illetőséget elismert az alperes javára.

Az alperes a felperes közös tulajdon megszüntetése iránti keresetét nem ellenezte, azonban az alperesi magához váláshoz teljesítőképességet igazolni nem tudott. Árverési értékesítés esetére az ingatlanból kiköltözést vállalt. Tulajdoni igényként kérte elszámolni a telekből részére ajándékként juttatott tulajdoni hányadot. Ezt a telek vonatkozásában 63/100-ban jelölte meg, mely a közös tulajdon fele részét is figyelembe véve alperes javára 81/100, felperes javára 19/100 tulajdoni arányt eredményez. Ezt a szakvélemény figyelembe vételével 148.000.- forint összegben határozta meg. Ugyancsak tulajdonjogot keletkeztető különvagyongként kérte megállapítani a felhasznált bontott anyagok értékét, amit a szakvélemény alapján 2.750.000.- forintban határozott meg. Elszámolni kérte 150.000.- forint értékben a mozgáskorlátozott támogatást, valamint a felperes elköltözését követően általa és a gyermekei által végzett beruházások értékét, amit 2.991.100.- forintban jelölt meg. Az általa elszámolni kért összegeket így mindösszesen 6.039.100.- forintban határozta meg, amelyből az alperes jutóját 1.930.450.- forintra tette. A gyermekek az általuk végzett beruházások érvényesítésének a jogát az alperesre engedményezték.

A Csjt. 31. § (2) bekezdése értelmében a házassági életközösség megszűnésekor a vagyonközösség véget ér, és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását. Ennek során igényelni lehet a közös vagyonból a különvagyongba, illetőleg a különvagyongból a közös vagyonba történt beruházások megtérítését is.

A Ptk. 148. § (1) bekezdése szerint a közös tulajdon tárgyait elsősorban természetben kell megosztani.

A Ptk. 148. § (3) bekezdése előírja, hogy ha a közös tulajdon másként nem szüntethető meg, illetve a természetbeni megosztás jelentős értékcsökkenéssel járna, vagy gátolná a rendeltetésszerű használatot, a közös tulajdon tárgyait értékesítenie kell, és a vételárat kell a tulajdonostársak között megfelelően felosztani.

A Ptk. 116. § (1) bekezdése alapján ha az ingatlan tulajdonos a tulajdonjogot ingatlan nyilvántartáson kívül szerezte, igényt tarthat arra, hogy tulajdonjogát az ingatlan- nyilvántartás feltüntesse.

A Csjt. 31/D. § (1) bekezdése értelmében, ha a lakásban a házastársak egyikük, vagy mindkettőjük tulajdonjoga vagy bérleti joga alapján laknak, a házasság felbontása esetén - kérelemre - a bíróság dönt a lakás használata felől.

A Ptk. 140. § (1) bekezdése előírja, hogy a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára.

Fenti jogszabályhelyek alapján a törvényszéknek a közös tulajdon megosztását megelőzően két kérdésben kellett állást foglalni, egyrészt a felperesi lakáshasználat szabályozásával, másrészt az alperesi eltérő tulajdoni hányaddal kapcsolatban.

A felperesi lakáshasználattal kapcsolatban a törvényszék mindenekelőtt utal arra, hogy a felperesi oldalról nem használati szabályozásról, hanem a használat újraszabályozásáról beszélhetünk. Nem vitás, hogy a felek lakáshasználatának a kérdése a bontóperi eljárásban és azt követően sem került bíróság által rendezésre. Ugyanakkor a felperes 2003 szeptemberében az életközösség megszakadásakor a közös tulajdonú ingatlanból önként és a visszatérés szándéka nélkül elköltözött, azt az alperes és a közös kiskorú gyermekek kizárólagos használatában hagyva. Ezáltal a felek ráutaló magatartással rendezték egymás között a használatot. A lakáshasználat újrendezésére akkor kerülhet sor, ha a rendezést követően a körülményekben olyan lényeges változás állott be, amelyre tekintettel a korábbi lakáshasználat fenntartása valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti. Ilyen körülményre azonban a használat szabályozására vonatkozó kérelmével összefüggően a felperes nem hivatkozott, de a perben nem is merült fel. Így a törvényszék a használat újraszabályozására nem látott jogszabályi lehetőséget.

A felperes többlethasználati díj iránti igényét sem tartotta ezzel összefüggésben megállapíthatónak. Amennyiben ugyanis az alperes az ingatlan kizárólagos használatára jogosult volt, így a többlethasználati díj iránti igény fel sem merülhet, miután a felperes a lakás használatával önként hagyott fel és az ingatlan terheit sem viseli.. Amennyiben a felperes részéről a bontóperben előterjesztett többlethasználati díj iránti igényt a többlethasználati díj fizetésére történő felszólításnak tekintenénk, sem lenne alperes terhére többlethasználati díj megállapítható. Azt ugyanis, hogy az alperes a tulajdoni hányadánál nagyobb ingatlanhányadot használ, a perben a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ezt a bíróság többszöri felhívására sem tette meg eredménnyel. A bíróság a felperes által indítványozott bizonyítást lefolytatta, megkereste az egyes szolgáltatókat annak tisztázása érdekében, hogy az alperesi többlethasználatra a szolgáltatási díjakból következtetés levonható-e. Ezekből az adatokból viszont mindössze annyi állapítható meg, hogy az alperesi ingatlan közüzemi díjai az átlagos mértéknek megfelelnek. Miután nem vitatottan azonban a felek közös gyermekei családjukkal együtt szintén ezen ingatlanban laknak, így ezen számadatok az alperesi többlethasználattal kapcsolatban nem relevánsak. Ezzel szemben viszont a felek közös gyermekei tanúnyilatkozatukban egybehangzóan adták elő, hogy az alperes a földszinten levő egyik szobát használja kizárólagosan, mely nem éri el még a tulajdoni hányadának megfelelő mértéket sem. De ezt támasztja alá az a körülmény is, hogy a felek közös gyermekei és az ő családtagjaik is ezen ingatlanban laknak, ami objektíve lehetetlenné tenné, hogy az alperes a tulajdoni hányadát meghaladó mértékben használja az ingatlant. A felperes továbbá nem bizonyította azt sem, hogy az ingatlanba megpróbált volna visszaköltözni, de azt az alperes megakadályozta volna.

Mindezekre tekintettel a törvényszék a felperes többlethasználati díj iránti és a lakáshasználat szabályozása iránti keresetét jogalap hiányában elutasította.

A továbbiakban a törvényszék az alperes tulajdoni igényét vizsgálta. Ezzel kapcsolatban mindenk előtt kiemeli a törvényszék, hogy nem osztja a felperes azon álláspontját, hogy az alperes tulajdoni igényt kizárólag a saját különvagyonai ráfordítása címén terjeszthet elő ellenkérelemként, míg az engedményezés folytán érvényesíteni kívánt tulajdonjogi igényt csak viszontkereset formájában terjeszthetné elő. Az engedményezés folytán a törvényszék álláspontja szerint ugyanis a közös gyermekek által végzett beruházással kapcsolatos igényt az alperes saját jogán jogosult előterjeszteni. A közös tulajdon megosztása iránti perekkel kapcsolatos egységesség elvéből

következően pedig a különvagyoni igények elbírálhatóságához nem szükségeltetik viszontkereset előterjesztése.

Bár az alperes különvagyoni igényeit teljes mértékben tulajdoni igényként kérte elszámolni, a bíróság többszöri felhívása ellenére az eltérő tulajdoni hányadot kizárólag a telek vonatkozásában határozta meg. Egyéb igényét a szakértői vélemény adatait felhasználva forint összegben jelölte meg. A törvényszék ezért a rendelkezésre álló adatok alapján az alperes által előterjesztett igényt a következők szerint értékelte.

Az ingatlan fogalmi értékének megállapítására és az alperesi külön vagyoni igények értékelésére szakértői bizonyítást rendelt el. A beszerzett szakértői véleményt aggálytalannak tartotta, azt ítélezése alapján elfogadta, miután a felek által előterjesztett kérdések a szakértők személyes meghallgatásával tisztázhatóak voltak.

A szakértői vélemény adataiból megállapítható, hogy a felek a beruházás nagy részét 1980 és 83 között végezték. Ekkor a teljes ingatlan forgalmi értéke 850.000.- forint volt, melyből a telek 32.000.-forintot képviselt. A beruházáskori műszaki értéket a szakértő ugyanilyen összegekben határozta meg. A beruházáshoz felhasznált bontott anyagok értékét a faanyaggal kapcsolatban 76.433.- forintban, a kő mennyiséggel kapcsolatban 20.000.- forintban, mindösszesen 96.433.- forintban jelölte meg. A telek 32.000.- forintos értékéből a korábbiakban már ismertetett 87/100-ad alperesi tulajdoni arány az 27.840.- forintot, míg a 13/100-ad felperesi tulajdoni arány 4.160.- forintot eredményez. Az alperes javára kellett figyelembe venni az épület 818.000.- forintos értékéből 96.433.- forint különvagyoni beruházást a felhasznált bontott anyagok értékeként. Ezért közös vagyoni beruházásként 721.567.- forint osztandó a felek között, mely 360.783,5 forintos egy főre jutó értéket jelent. Ehhez hozzáadva a bontott anyagok felhasználásából alperest megillető 96.433.- forintos különvagyoni értékét, valamint a telekből alperest megillető 27.840.- forintot, az alperes jutója 485.056,5 forint, míg a felperesre jutó közös vagyoni 360.783,5 forinthez hozzáadva a telekből őt megillető 4.160.- forintot, a felperes jutója 364.943,5 forint. Ez tulajdoni arányban kifejezve az alperes javára 57/100, míg a felperes javára 43/100 tulajdont eredményez. Ami a jelenlegi 9.900.000.- forintos forgalmi értékből kiindulva alperes jutóját 5.643.000.- forintban, míg felperes jutóját 4.257.000.- forintban határozza meg.

A szakvéleménnyel kapcsolatban megjegyzi a törvényszék, hogy nem a teljes beépített anyaggal számolt, mert a szakértő ezen pontnál több, különböző jogcímű elszámolást összesített. A rendelkezésre álló tanúbizonyításból az szűrhető le, hogy a lebontott épületből elsősorban kő és faanyag volt hasznosítható, az épület nagy része azonban értéktelen törmelék volt. Életszerűnek tekintendő ez azért is, mert a régi épület félig vályogból épült, melynek újbóli hasznosítása nem lehetséges.

A törvényszék a szakértő feladatává tette azonban az építkezéshez szükségszerűen felhasznált kömmennyiség illetve faanyag mennyiségének a meghatározását.

Ezért a bontott anyagok felhasználási értékét a szakvélemény 6. kérdésre adott válaszában meghatározott értékek szerint fogadta el.

Az ingatlan forgalmi értékénél a szakértő által meghatározott, jelenlegi érték szerinti 9.900.000. forintból indult ki, mivel annak meghatározása, hogy abból különvagyoni igény körében milyen levonást kell teljesíteni, nem a szakértő feladata, azt a bíróság a bizonyítás függvényében állapítja meg.

Ezen túl az alperes kérte még 150.000.- forint mozgáskorlátozott támogatás különvagyoni elszámolását is, mellyel kapcsolatban csatolta az 1999-es évi mozgáskorlátozott támogatás

megítéléséről szóló igazolást. Ezt jelenlegi értéken, 150.000.- forintban kérte figyelembe venni. A törvényszék tekintettel arra, hogy ez az összeg korszerűsítésre került felhasználásra, és a bírói gyakorlat a mozgáskorlátozott támogatást különvagyonként kezeli, elfogadta alperesi oldalon tulajdonjogot keletkeztető igényként. Ezért a 9.900.000.- forintból levonva a 150.000.- forintot, 9.750.000.- forintot tekintett olyan közös vagyoni értéknek, mely a feleket 57/100, illetve 43/100 arányban illeti meg alperes javára. Így alperest 5.557.500.- forint illeti meg, melyhez hozzáadva a 150.000.- forintot az össz forgalmi értékből 5.707.500.- forintra jogosult, míg a felperes 43/100-nak megfelelő tulajdoni hányada 4.192.500.- forintot képvisel. Ez a felperes tulajdoni hányadát 42/100-ra, az alperes tulajdoni hányadát 58/100-ra módosítja.

A törvényszék az eltérő tulajdoni hányadot az alperesi különvagyonra tekintettel ennek megfelelően határozta meg azzal, hogy rendelkezett a földhivatal megkereséséről is.

A továbbiakban vizsgálta a törvényszék az alperesi oldalról az engedményezésre tekintettel előterjesztett különvagyoni igényt. Mivel a felperes az életközösség megszakadását követően végzett munkálatokkal kapcsolatban azok elvégzésének tényét vitatta, illetve a munkálatok elvégzésével kapcsolatban azt állította, hogy azok még az életközösség megszakadását megelőzően készültek, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy ezeknek a munkálatoknak az elvégzésére valóban az életközösség megszakadását követően került sor. A törvényszék álláspontja szerint az alperes ezt a bíróság többszöri felhívását követően is csak igen szűk mértékben igazolta. Az elvégzett munkálatok körét a közös gyermekek tanúkénti meghallgatása során szembesítéssel tisztázni nem lehetett, a becsatolt számlákon kívül az alperes további bizonyítást nem ajánlott fel. Ezen számlákat és nyugtákat azonban a törvényszék bizonyítékként csak részben tudta elfogadni. Azok egy része ugyanis olyan anyagokról szól, amelyek csupán felújításként értékelhetők, mint pl. festék, festőhenger, színezőpaszta, illetve berendezési tárgyak vásárlását, mint pl. piperepolc igazolják, de szerepel közöttük 2003-as, az életközösség megszakadását megelőző nyugta is. A törvényszék ezért az értékelés körébe kizárólag a radiátorok vásárlásával kapcsolatos 2006-os számlákat vonata. Tekintettel azonban arra, hogy nem egy központi fűtési rendszer teljes kiépítése történt, hanem csupán a korábbi rendszer átalakítása valósult meg, a törvényszék ezt nem fogadta el tulajdonjogot keletkeztető igényként, azt kötelmi igényként számolta el. A számlákban szereplő értékeket figyelembe véve ez alperes javára 216.412.- forintos elszámolást eredményez. Ezt levonva a felperes jutójából, felperesi oldalon 3.976.088.- forint állapítható meg, míg az alperes jutója 5.923.912.- forintra módosul. További alperesi igényt a törvényszék nem tartott megalapozottnak. Azok még bizonyítottságuk esetén sem lennének elszámolhatóak, ugyanis a rendeltetésszerű használattal összefüggő, illetve alperesi szubjektív igény szerinti munkálatnak minősülnének. A radiátorok értékét azért nem a szakértői vélemény szerint számolta el, mert az a helyszíni felmérés adatait tartalmazta, ami magában foglalja a peres felek életközösségének fennállása alatti beruházást is.

A törvényszék a továbbiakban a felperes közös tulajdon megszüntetése iránti keresete tárgyában foglalt állást.

A természetbeni megosztás lehetősége az ingatan műszaki adottságai, illetve a felek szubjektív körülményei folytán fel sem merülhetett. Az alperes egyértelműen nyilatkozott, hogy teljesítőképességgel nem rendelkezik, így a törvényszék a megváltásról nem dönthetett. A felperes részéről árverési értékesítéssel történő megszüntetés iránti keresetet maga az alperes sem ellenezte, árverési értékesítés esetére kiköltözést vállalt.

Kiemeli a törvényszék, hogy álláspontja szerint az alperes a kiköltözésre a vele együtt élő személyekkel együtt köteles, az ő kiköltözésük is az alperes felelőssége.

Alperes kötelezettségvállalás alapján az árverési értékesítést beköltözhető állapotban rendelte el a törvényszék azzal, hogy a befolyt árverési vételárból feleket megillető összeget a fenti számítás alapján nem csupán a tulajdoni hányadok figyelembe vételével határozta meg, hanem korrigálta azt az alperes javára a kötelmi igény összegével is.

A legkisebb árverési vételárat - az alperesi nyilatkozat alapján - a beköltözhető forgalmi értéken határozta meg.

A legkisebb árverési vételárat meghaladó vételár és az árveréssel kapcsolatos költségek felosztásáról illetve viseléséről a felek tulajdoni hányadának arányában döntött.

Tekintettel arra, hogy a felperes a használat szabályozása illetve a többlethasználati díj, míg az alperes egyes különvagyoni igények vonatkozásában lett pervesztes, a törvényszék a Pp. 78. §-a alapján úgy rendelkezett, hogy a felek a felmerült költségüket maguk viselik.

A felperes részleges és az alperes teljes költségmentessége folytán a feljegyzett kereseti illetéket a 6/1986 (VI. 26.) IM. sz. rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 233. §-án alapul.

..., 2012. június 14.

... sk.

bíró